

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์

ร่องรอยส่วนตน

ผู้เขียน

นายอรรถวุฒิ บุญขวง

ปริญญา

ศิลปมหาบัณฑิต (ทัศนศิลป์)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รศ. อารยา ราษฎร์จำเริญสุข

บทคัดย่อ

ร่องรอยส่วนตน หรือ Traces of myself หาใช่คำบอกเล่าในหน้ากระดาษที่ดูชัดเจนและตรงไปตรงมา หากแต่ในตัววิทยานิพนธ์และชิ้นงานที่ประกอบขึ้น ยังมีแง่มุมของการตกหล่น การถูกทำให้เป็นเศษและส่วน ความไม่ปะติดปะต่อของเรื่องราว เพราะอุปสรรคของความทรงจำ แง่หนึ่งคือช่วงขณะของการเฝ้ามอง เป็นความพรั่นไหวและการใช้เวลาสำหรับความคิดคำนึงถึง ร่องรอยคือส่วนหนึ่งของบาดแผล แต่บาดแผลหาได้มาจากความทรงจำอันเด่นชัดแต่เพียงอย่างเดียวไม่ หากยังประกอบขึ้นจากการร่วงหล่น การไม่สัมพันธ์กันของเรื่องราว ซึ่งเปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าได้กระทำการขุดค้นและเฝ้ามอง รวมถึงจมลึกลงไป งานวิทยานิพนธ์นี้จึงเป็นเสมือนทัศนาวัตถุธรรมที่เปิดเผยหลุมลึกและเศษซากความทรงจำ ที่เต็มไปด้วยความปรกติ , ความไม่ปรกติแบบปรกติและความไม่ปรกติที่ถูกทำให้ไม่ปรกติจากผู้คนและตัวของข้าพเจ้าเอง มนุษย์ต่างตกอยู่ในวาทกรรมของเรื่องเล่าและความจริงที่ลางเลื่อน

งานวิทยานิพนธ์ชุด “ ร่องรอยส่วนตน ” จึงเป็นเสมือนเครื่องมือของการประสานระหว่างเรื่องเล่าและความจริง เป็นการสมานบาดแผล ที่ความเจ็บปวดหรือร่องรอยบางอย่างของมันได้ค่อยๆ ถูกกลืนหายไป แต่เมื่อพิจารณาอย่างรอบคอบ มันยังคงอยู่ หากไม่มีทางเป็นอย่างที่เคยเป็น เปลี่ยนตามวันและเวลา

Thesis Title

Traces of Myself

Author

Mr.Authawut Boonyuang

Degree

Master of Fine Arts (Visual Arts)

Thesis Advisor

Assoc.Prof. Araya Rasdjarmreansook

Abstract

Traces of Myself is not a simply straightforward narrative, but a composition of thesis and materials which is characterized by collapsed elements, fractions and discontinuation of stories. The power of memory is, in a way, a glimpse - a blurriness nostalgia. Traces are what wounds have left. Wounds - not only are they caused by vivid memories, but also by a collapse and discontinuation of stories which I have discovered, observed, as well as drowned myself in.

The basis of this thesis is a disclosure of my own Self, a spiritual and cultural production constituted by debris of memory which is sometimes seen normal and abnormal in the other's and my own eyes.

Human are dominated by discourses of narrative and vague truth. This thesis serves to put together narratives and truth, a remedy for wounds, which their pains and traces seem to have faded away slowly. Their existence remains, in fact, in forms that change over time.